

Ο Νίκος Κρασιάκης, στέλεχος του ΝΑΡ και της ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, μίλησε στην Εργατική Αλληλεγγύη για την αντικαπιταλιστική αριστερά

Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια καταστροφική κυβέρνηση. Σε όλα τα μέτωπα οι πολιτικές της κοστίζουν ανθρώπινες ζωές. Συγχρόνως αντιμετωπίζει όλο και μεγαλύτερα πολιτικά προβλήματα και αντιστάσεις. Ποια είναι η δική σου εκτίμηση για την επόμενη περίοδο;

Η λαϊκή διαμαρτυρία, η οργή και η εργατική αντίσταση στη βάρβαρη κυβερνητική πολιτική, στην εγκληματική διαχείριση της πανδημίας, στην καταστροφική αφασία στον χιονιά, στην επελαύνουσα ακρίβεια και το καθεστώς κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού φουντώνει μέρα με τη μέρα.

Το αίτημα να φύγει ο Μητσοτάκης, να πέσει η κυβέρνηση της ΝΔ αποκτά δυναμική στους εργαζόμενους και τη νεολαία. Το ζητούμενο είναι να πέσει «από τα κάτω και από τα αριστερά». Με τον πολιτικό αγώνα του εργατικού κινήματος σε ρήξη με τον αστικοποιημένο συνδικαλισμό. Με πολιτικούς στόχους που θα συγκρούονται με την ουσία της αποτυχίας και της αθλιότητας της πολιτικής Μητσοτάκη, που είναι η πολιτική του κεφαλαίου και της ΕΕ, των αντεργατικών αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων του καπιταλισμού στην σημερινή του φάση.

Το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης, το ανατρεπτικό μαζικό κίνημα και μια ανεξάρτητη αντικαπιταλιστική αριστερά προκύπτουν ως ανάγκη και απάντηση από τη σκληρή πραγματικότητα. Οι χιλιάδες νεκροί της πανδημίας έχουν «πίσω τους» την κανιβαλική απαξίωση του ΕΣΥ, την ολόπλευρη ενίσχυση των κλινικαρχών, την πεισματική τους άρνηση να πάρουν μέτρα στους χώρους δουλειάς, στα ΜΜΜ ή στα σχολεία, την κυριαρχία του κριτηρίου της οικονομίας απέναντι στην λαϊκή υγεία.

Η ακρίβεια έχει σαν «υπόβαθρο» την ιδιωτικοποίηση της ενέργειας, το τρελοκομείο των

χρηματιστηρίων ενέργειας και ρύπων, την ασυδοσία στη διαμόρφωση των τιμών και όχι την «πράσινη μετάβαση» όπως λένε.

Τέλος οι καταστροφικές επιπτώσεις των «φυσικών φαινομένων» οφείλονται στο «ξεχαρβάλωμα» των δημόσιων υπηρεσιών στο όνομα του «επιτελικού κράτους», που σημαίνει πιο αντιδραστικό κράτος για τις επιχειρήσεις και την καταστολή, αλλά ανύπαρκτο για τις λαϊκές ανάγκες. Προκύπτει και ως ανάγκη, από την απειλή μιας νέας αντιλαϊκής επιδρομής. Τα συμπεράσματα που προκύπτουν απ' τα παραπάνω είναι δύο.

Πρώτον, βαθύτερη πολιτική σύγκρουση με την κυβέρνηση και συνολικά με το αστικό πολιτικό σύστημα και την όποια κυβερνητική εναλλαγή. Αντικειμενικά η άρχουσα τάξη θα αναζητήσει μια πιο σταθερή κυβέρνηση για να εφαρμόσει την επόμενη φάση της «σταθεροποίησης», με διάφορους τρόπους, συμπεριλαμβανομένων των εκλογών μέσα στο 2022. Δεύτερον, η καταστροφική αποτυχία της πολιτικής της ΝΔ είναι αποτέλεσμα της δομικής κρίσης του καπιταλισμού και επομένως η διέξοδος απ' αυτή, δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να περιοριστεί στο να αλλάξει ο «διαχειριστής». Απαιτεί μια βαθύτερη αναμέτρηση με την κυβέρνηση της ΝΔ, τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΙΝΑΛ που συναινούν, τις δυνάμεις του κεφαλαίου και της ΕΕ, στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος.

Η κοινοβουλευτική Αριστερά δείχνει πως δεν είναι διατεθειμένη να κλιμακώσει με απεργιακές κινητοποιήσεις. Πόσο μακριά μπορούμε όμως να πάμε με απογευματινά συλλαλητήρια και προτάσεις μομφής;

Η επιτάχυνση των πολιτικών εξελίξεων σημαίνει αντίστοιχα και επιτάχυνση των εξελίξεων τόσο στο αστικό πολιτικό σύστημα, όσο και στην Αριστερά.

Ο **ΣΥΡΙΖΑ** αφού συναινεί για χρόνια στην πολιτική της ΝΔ κάνοντας επίδειξη «υπευθυνότητας» κάνει τώρα πρόταση μομφής. Όμως το σήκωμα των αντιπολιτευτικών τόνων δεν μπορεί να κρύψει ούτε την συναίνεσή του στην προσπάθεια της ΝΔ να διαλύσει το κίνημα με σκληρά αυταρχικά μέτρα, ιδίως στην πρώτη φάση της καραντίνας, ούτε τις προτάσεις για «συναινετικό» υπουργό Υγείας, ούτε την υπερψήφιση των μισών Νόμων της ΝΔ, ούτε την συναίνεσή στους εξοπλισμούς και την υποταγή στις ΗΠΑ, ούτε την πλάτη που βάζει στο πέρασμα των αντιλαϊκών επιλογών της ΝΔ στο κίνημα, με την άρνησή του για αγώνες ανατροπής.

Το **ΚΙΝΑΛ** στηριγμένο πάνω στην υιοθεσία του από κέντρα του συστήματος επιχειρεί να εμφανιστεί σαν μπαλαντέρ στην δημιουργία των αντιλαϊκών κυβερνήσεων. Ο χώρος της

ακροδεξιάς επιχειρεί να ανασυγκροτηθεί επενδύοντας στον εθνικισμό, τον ρατσισμό και τον «αντιεμβολιαστικό» ανορθολογισμό. Απαιτείται διαρκές μέτωπο.

Το **ΜΕΡΑ25** με την «υπεύθυνη απειθαρχία του» επιχειρεί να διαμορφώσει μια «άλλη πρόταση» εντός των τειχών της κυρίαρχης πολιτικής, του κεφαλαίου και της ΕΕ. Η κριτική προσέγγιση της ευρωζώνης, γίνεται από την σκοπιά της αναγκαίας «ευελιξίας» στην οικονομική διαχείριση των υποθέσεων του κεφαλαίου, και συνοδεύεται από προτάσεις που οδηγούν στην δημοσιονομική ένωση της Ευρώπης.

Το **ΚΚΕ**, αν και παίρνει μέρος σε αγώνες, και ενισχύει το κίνημα σε κλάδους και επιχειρήσεις, αρνείται να συνεισφέρει σε αγώνες που θέτουν ευρύτερο πολιτικό θέμα ρηγμάτων και ανατροπής της κυβερνητικής πολιτικής (πχ στάση του στην εκπαίδευση). Ούτε θέτει ζήτημα πανεργατικής απεργίας, χωρίς την ΓΣΕΕ. Το «κάλεσμα συμπίεσης», αν και περιέχει τοποθετήσεις ενάντια στην διαχείριση του καπιταλισμού, αρνείται ρητά τους άμεσους πολιτικούς στόχους ρήξης με την κυρίαρχη πολιτική.

Τέλος για να γίνουν αγώνες σημαίνει πως τα σωματεία γίνονται όργανα στα χέρια των εργατών. Είναι αυτονόητο ότι πρέπει να ξεχάσουμε την ΓΣΕΕ σαν οργανωτή των αγώνων. Είναι οργανικό τμήμα του αντίπαλου. Χρειάζεται να δουλέψουμε για σωματεία και εργατικές συλλογικότητες, πραγματικά όργανα μάχης, για την συνολική ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος. Εκεί είναι το θέμα κυρίως. Όχι η μορφή δράσης. Σίγουρα η απεργιακή μορφή και ιδιαίτερα όταν κλιμακώνεται έως την γενική απεργία είναι η ανώτερη μορφή δράσης. Όμως το θέμα δεν είναι να την επικαλούμαστε, αλλά να δημιουργούμε πολιτικές και κινηματικές προϋποθέσεις για να την υλοποιούμε.

Ποιος είναι ο ρόλος που μπορεί να παίξει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ -που προχωρά προς τη Συνδιάσκεψή της την άνοιξη- μέσα σε αυτή την περίοδο;

Η αντικαπιταλιστική αριστερά γενικά και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ειδικότερα, μπορεί να γίνει καθοριστική δύναμη για την εργατική λαϊκή αντεπίθεση και την ανατροπή. Απαραίτητη προϋπόθεση η προγραμματική ανασυγκρότηση της, η υπέρβαση των πολιτικών ανεπαρκειών στο εργατικό κίνημα, η ανεξαρτησία από την αστική πολιτική και τον ρεφορμισμό και στη βάση αυτή η ενότητά της με στόχο τον αναγκαίο πόλο-μέτωπο που έχει ανάγκη η εργατική τάξη. Από τη σκοπιά αυτή η κριτική αποτίμηση της κατάστασης μας και η διαμόρφωση νέας προοπτικής και πορείας.

Τα προηγούμενα χρόνια έδωσε μάχη με πρωτοπόρο τρόπο σε δύσκολες συνθήκες, να σπάσουν

τα αντιδραστικά λок-ντάουν, να αναπτυχθεί το κίνημα και το πλήρωσε με εκατοντάδες συλλήψεις, δίκες, πρόστιμα. Πήρε σωστές θέσεις σε κρίσιμα ζητήματα, έδωσε μάχες στο εργατικό, αντιφασιστικό, αντιρατσιστικό, νεολαιίστικο κίνημα. Παράλληλα είναι γνωστό πως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αντιμετωπίζει προβλήματα. Οι ΤΕ έχουν να λειτουργήσουν καιρό, τμήμα των οργανωμένων της δύναμewn δορυφοροποιείται γύρω από άλλους πολιτικούς χώρους, ενώ διαφορετικές πρακτικές υπάρχουν ακόμα και σε εκλογικά κατεβάσματα σε χώρους.

Παρά τις αντικειμενικές δυσκολίες, οι αιτίες είναι κατά βάση υποκειμενικές. Έχουν τη βάση τους στην αδυναμία να αντιστοιχηθεί πολιτικά και προγραμματικά η αντικαπιταλιστική-επαναστατική αριστερά στις συνθήκες της πολύπλευρης καπιταλιστικής κρίσης, να ανασυγκροτήσει όλες τις μορφές της ύπαρξής της. Αυτή είναι η αναγκαιότητα της περιόδου.

Για αυτό σήμερα απαιτείται μια μεγάλη πολιτική πρωτοβουλία για την ανασυγκρότηση, την ενότητα και την ανεξαρτησία της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, απορρίπτοντας λογικές αντιδεξιών ή άλλων «δημοκρατικών μετώπων». Την πρωτοβουλία αυτή οφείλει να αναλάβει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με βάση και την σχετική απόφαση του ΠΣΟ του Οκτώβρη, σαν κεντρικό στοιχείο της πορείας για την Συνδιάσκεψή της.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να απευθυνθεί στο δυναμικό που βρίσκεται ή έχει περάσει από τις γραμμές της, στους χιλιάδες αγωνιστές και δυνάμεις που πάλεψε μαζί τους τα προηγούμενα χρόνια ώστε να διαμορφωθεί εκείνη η διαδικασία που θα οδηγήσει σε μια ανώτερη συγκρότηση, από άποψη πολιτικο-προγραμματικής επάρκειας, μαζικότητας, ταξικής αναφοράς, δημοκρατικής συγκρότησης και συνεκτικότητας

Οι άξονες αυτοί μπορεί να είναι η υπεράσπιση και διεύρυνση των δημόσιων αγαθών, με μαζικές εθνικοποιήσεις ενάντια στο κεφάλαιο και την ιδιοκτησία του, η διαγραφή του χρέους, η ρήξη με το καθεστώς της επιτροπείας και η έξοδος από την ΕΕ, η πάλη ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και τους ανταγωνισμούς των αστικών τάξεων, ειδικά του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, την έξοδο από το ΝΑΤΟ, η πάλη για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, ενάντια σε κάθε είδους διακρίσεις, η πάλη για την προστασία της φύσης ενάντια στις πολιτικές της εμπορευματοποίησης και της πράσινης μετάβασης.

Οι άξονες αυτοί μπορούν να υλοποιηθούν με τον πολιτικό αγώνα των εργαζόμενων από ένα ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό και λαϊκό κίνημα, την ενίσχυση του αντικαπιταλιστικού μετώπου, την κοινή δράση όλων των μαχόμενων δυνάμewn. Αυτή η πορεία είναι που μπορεί να βαθύνει την κρίση του συστήματος, να οδηγήσει σε ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής,

στο άνοιγμα του δρόμου για τις επαναστατικές αλλαγές, για την εργατική εξουσία. Δεν μπορούν να υλοποιηθούν από «αριστερές κυβερνήσεις» διαχείρισης του καπιταλισμού, χωρίς ρήξη με το κράτος και τους ιμπεριαλιστικούς θεσμούς.

Η ανασυγκρότηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η πρωτοβουλία της για την ανασυγκρότηση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, τα βήματα προς το αντικαπιταλιστικό μέτωπο-πόλο είναι το ένα προϋπόθεση του άλλου. Δεν έχουν σχέση χρονικής αλληλουχίας. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να ανασυγκροτηθεί, να συσπειρώσει το πλούσιο δυναμικό της, μέσα από μια μεγάλη πολιτική πρωτοβουλία συσπείρωσης δυνάμεων, αλλαγής του συσχετισμού, νέας πορείας. Ο μαχόμενος κόσμος χρειάζεται μια ελπίδα κι ένα δρόμο. Και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ υποχρεούται να τον δώσει.

Δημοσιεύτηκε στο φύλλο 1507 της εφημερίδας Εργατική Αλληλεγγύη

Πηγή: ergatiki.gr